Meditaţii sub panou

Exemplul rapidistelor

Aidoma campionatului masculin, încheiat cu cîteva săptămîni în urmă, şi cel feminin a făcut inutil desfăşurarea turneului final, deoarece ierarhizarea echipelor fruntaşe era cunoscută încă din ultimele etape ale returului. Totuşi, acest ultim act al diviziei A a fost interesant prin modul în care cele patru finaliste au apărat culorile cluburilor pe care le reprezentau.

Titlul a fost cucerit de Rapid Bucureşti, antrenată de apreciatul prof. Sigismund Ferencz. În componenţa formaţiei campioană am recunoscut nume de sportive pentru care toţi cei ce iubim baschetul nutrim deosebită dragoste şi consideraţie. De mai multe ori campioane naţionale, componente de zeci de ori ale reprezentativei ţării, rapidistele au ţinut ca acum spre finalul activităţii lor competiţionale, să dea un nou exemplu de maturitate sportivă, de spirit de echipă, de combativitate, de unitate de gîndire şi acţiune în realizarea obiectivului. Seriozitatea în pregătire, colaborarea perfectă cu maestrul Ferencz, au dus la concretizarea concepţiei, fără şovăire, cu toată dăruirea.

Cu un lot mai valoros şi mai tînăr, studentele de la Politehnica Bucureşti au cedat „înainte de limită" titlul pe care îl cuceriseră în mod spectaculos cu un an în urmă. Comportarea inegală a baschetbalistelor de la Politehnica (mai ales dacă o comparăm cu meritoriile rezultate obţinute în „C.C.E.") constituie o problemă care trebuie să-şi găsească răspunsul în organizarea viitoarelor pregătiri. Sperăm că victoria, deşi tardivă, înregistrată în turneul final asupra actualelor campioane va mobiliza colectivul de jucătoare în jurul antrenorului şi îi va reda încrederea în propriile posibilităţi.

Pe locul trei s-a clasat echipa studentelor de la I.E.F.S., care au făcut un real salt calitativ, capabil să le stimuleze spre o activitate mai susţinută şi performanţe chiar şi mai bune.

În sfîrşit, ultima clasată în turneul final, de fapt pe locul IV în campionatul naţional, este tot o echipă tînără: Crişul Oradea. Performanţele din divizia recent încheiată le fac cinste dar, în acelaşi timp, le obligă. Într-o ierarhie se urcă greu, dar se coboară uşor. De aceea, saltul calitativ trebuie susţinut prin eforturi continue şi susţinute.

O privire retrospectivă asupra acestei a XX-a ediţii a campionatului naţional feminin ne permite tragerea unor învăţăminte, utile pentru viitoarea activitate. Aşa, de pildă, divizia A a scos în evidenţă pătrunderea în majoritatea echipelor a unor elemente tinere, dotate cu deosebite calităţi fizice, dar care nu pot fi exploatate suficient din cauza slabei pregătiri tehnico-tactice individuale. Fără aceasta, nu poate fi obţinută personalitatea atît de necesară evoluţiei în prima divizie a ţării. Am mai remarcat la majoritatea formaţiilor o preocupare specială pentru pregătirea tactică, dar care, nefiind susţinută de pregătirea individuală pe o treaptă superioară, a prilejuit evoluţii plate, fără spectaculozitate, puţin plăcute. Ca o consecinţă, greşelile de tehnică au abundat şi au dus la lipsa de continuitate a fazelor de joc, iar procentajele aruncărilor la coş au fost destul de slabe. Lipsa de varietate în acţiunile individuale şi cele colective au fost o altă caracteristică negativă în evoluţia echipelor noastre feminine.

Este clar că se impune o orientare corespunzătoare a pregătirii la toate nivelele şi, mai ales, la cel al junioarelor, cu stabilirea precisă a conţinutului. Este necesară realizarea corelaţiei perfecte între factorii antrenamentului. Volumul de cunoştinţe, intensitatea şi complexitatea mijloacelor folosite, trebuie să stea în atenţia muncii antrenorilor cu viitorii performeri.

Mihai NEDEF

Unde se pot face aruncări

(Urmare din pag. 1)

În Bucureşti, ca să folosim doar exemplul principalului centru atletic al ţării, funcţionează peste 200 de şcoli generale, licee şi şcoli profesionale cu zeci de mii de elevi şi cu cîteva sute de profesori de specialitate. Ei bine, pot fi numărate pe degete acele şcoli sau licee ale căror curţi pot permite aruncări lungi. În această situaţie, la lecţiile de atletism din cadrul orelor de educaţie fizică, discul şi suliţa, ca să nu mai vorbim de ciocan, apar cel mult ca noţiuni teoretice, copiii neavînd posibilitatea materială de a deprinde, cît de cît, alfabetul tehnic al acestor probe. Să ne mai mirăm atunci că la diferitele competiţii şcolare numărul aruncătorilor este în netă inferioritate faţă de acela al alergătorilor şi al săritorilor?

Situaţia ar putea fi reglementată dacă orele respective s-ar desfăşura, aşa cum ar fi normal, pe un stadion. Dar aici apare... bizareria. Stadioanele bucureştene nu sînt deschise, cum am arătat, pentru aruncători. În toată Capitala, nu există decît extrem de puţine locuri afectate pregătirii aruncătorilor. Este vorba de terenul de la Stadionul Tineretului, de amenajările din vecinătatea turnului de paraşutism de la stadionul „23 August", de la stadioanele Constructorul şi Progresul şi de la „locurile" din incinta parcului Dinamo. Altele, nu credem să mai existe. Şi atunci? Unde se poate antrena un tînăr care locuieşte, de pildă, în cartierul Militari? Cît din bugetul său de timp liber trebuie să piardă el, pentru a se duce la un antrenament la „23 August" sau la „Tineretului"?

În afară de aceasta, în Bucureşti există prea puţini antrenori specialişti în probele de aruncări: vreo 14—15. Curios este faptul că între aceştia nu se află nici unul salarizat de marile cluburi Steaua şi Rapid, care — cu excepţiile de rigoare — de ani de zile nu produc aruncători. În recentul meci de divizie, la cele 7 probe de aruncări (4 la bărbaţi şi 3 la femei) Steaua a înscris doar 5 aruncători (Iosif Naghi, Wolf Sokol, Marcel Petra, Dorin Rădulescu şi Al. Techirdalian) şi nici o aruncătoare, în loc de 14 cîţi ar fi avut dreptul potrivit regulamentului!

Cercetînd statisticile ultimelor sezoane ajungem la o concluzie nu lipsită de interes. Dintre aruncătorii care s-au perindat prin echipa naţională de seniori, doar 3 au fost bucureşteni: Virgil Manolescu şi Lucian Kotlar la disc, Gh. Costache la ciocan. În rest, numai atleţi provinciali, unii ajunşi, ce e drept, la maturitate sportivă în Capitală. Nu cumva, faptul că bucureştenii n-au unde să fie descoperiţi şi mai apoi unde să se pregătească, este o explicaţie a acestei situaţii? Pentru că refuzăm să credem că printre tinerii din Capitală nu există talente autentice şi pentru probele de aruncări!

Ne dăm perfect de bine seama că nu-i este de loc uşor unui club să-şi amenajeze un loc special pentru aruncări, dar dacă, la nivelul municipiului Bucureşti problema aceasta (căci este realmente o problemă!) nu va figura în atenţia forurilor sportive diriguitoare, s-ar putea ca, nu peste multă vreme să nu mai avem nici măcar aruncători la nivelul celor de astăzi.

Am ales ca exemplu Bucureştiul, dar în aceeaşi situaţie se găsesc multe centre din ţară (în primul rînd Clujul, dar şi destule altele). De aceea credem că trebuie făcut ceva neîntîrziat.

Înainte de a pune punctul final, un anume aspect al problemei, ne mai reţine atenţia. Dacă Bucureştiul n-a dat şi nu dă aruncători echipei naţionale, în schimb din acest oraş s-au ridicat marile noastre aruncătoare, performerele de talie mondială Lia Manoliu şi Mihaela Peneş. Să fie ele nişte excepţii?..

Şi încă ceva, tot o nedumerire. În condiţiile amintite, Capitala n-a dat echipelor naţionale decît puţini atleţi pentru aruncările lungi dar, ceea ce apare total surprinzător, este faptul că din Bucureşti, în ultimii 30 de ani, nu s-a ridicat nici măcar un singur aruncător de greutate!! Or, pentru această probă nimeni nu se poate plînge că n-ar exista condiţii materiale... Cine să mai înţeleagă ceva?

N.R. Problema pusă în discuţie ni se pare a fi de mare importanţă. De aceea aşteptăm şi părerea unora dintre cei direct interesaţi în rezolvarea ei.

„Cupa Steaua"—prima competiţie de tir a anului de la Tunari

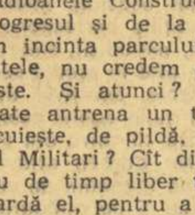

Competiţia de tir dotată cu „Cupa Steaua" a început să se desfăşoare la Tunari. Este primul concurs pentru armele cu glonţ din acest an care are loc pe acest poligon.

Iată şi rezultatele înregistrate în întrecerile de pînă acum: **armă liberă calibru redus 60 f culcat seniori:** 1. Ferecatu (Dinamo) 594 p, 2. Alerhand (C.S. Arad) 593 p, 3. Sicorschi (Dinamo) 592 p, 4. Rotaru (Steaua) 592 p, 5. Vidraşcu (Dinamo) 587 p, 6. Olărescu (Arhitectura) 585 p; **senioare:** 1. Ana Goreti (Olimpia) 588 p, 2. Georgeta Şerban (C.S. Iaşi) 583 p, 3. Rodica Hnat (Dinamo) 581 p, 4. Melania Petrescu (Dinamo) 581 p, 5. Veronica Stroe (Dinamo) 577 p, 6. Edda Baia (Arhitectura) 577 p; **pistol viteză 60 f:** 1. Dumitriu (Steaua) 589 p (296+293), 2. Maghiar (Dinamo) 588 p (295+293), 3. Giuşcă (Construcţii) 587 p (294+293), 4. Iuga (Dinamo) 586 p, 5. Gered (Steaua) 585 p, 6. Popa (Construcţii) 581 p; **armă liberă calibru redus 40 f poz. picioare:** 1. Ferecatu 366 p, 2. Olărescu 366 p, 3. Coldea (Steaua) 363 p, 4. Rotaru 362 p, 5. Vidraşcu 359 p, 6. Alşani (C.S.M. Cluj) 353 p; **40 f genunchi:** 1. Ferecatu 386 p, 2. Olărescu 385 p, 3. Rotaru 383 p, 4. Cristescu (Steaua) 380 p, 5. Vidraşcu 380 p, 6. Ivănescu (Arhitectura) 379 p; **3x40 f:** 1. Ferecatu 1148 (396+386+366), 2. Olărescu 1143 p (392+385+366), 3. Rotaru 1140 (395+383+362), 4. Vidraşcu 1132 p, 5. Coldea 1124 p, 6. Sicorschi 1120 p; **talere** (manşa I): 1. Trăistaru (Steaua) 90 t, 2. Ionescu (Steaua) 90 t, 3. Calomfirescu (Steaua) 88 t.

Astăzi, de la ora 9, programul cuprinde următoarele probe: armă standard 3x20 f senioare, armă liberă calibru redus 60 f culcat juniori, talere (manşa a doua).

Cooperativa „Metalo-Casnica"

Unitatea 59

Calea Griviţei nr. 223 sectorul 8

Telefon 12.33.97

Execută la comandă garnituri din cauciuc cu matriţa beneficiarului şi a cooperativei: amortizoare auto, vulcanizare, încărcări acumulatori; execuţie ireproşabilă din material de calitate.

Livrarea lucrărilor se face urgent avînd personal cu înaltă calificare.

ASTĂZI ETAPĂ ÎN CAMPIONATELE NAŢIONALE DE HANDBAL

Ieri: Confecţia — Progresul 9-9 (4-5)!

În mai multe oraşe din ţară vor avea loc astăzi jocuri de handbal din cadrul campionatelor diviziilor A şi B. Din partidele programate de campionatul masculin al primei divizii se remarcă cea de la Bucureşti dintre echipele Steaua şi Universitatea Cluj. Iată programul jocurilor din Capitală: **stadionul Tineretului,** de la ora 15,30: Universitatea-Rulmentul Braşov (f. A); Universitatea Bucureşti — Dinamo Bacău (m A), **Steaua — Universitatea Cluj** (m A); **teren Giuleşti,** de la ora 15,30: I.E.F.S. — Şcoala sportivă Ploieşti (f B), Şcoala sportivă nr. 2 Bucureşti — Politehnica Iaşi (f B), Rapid — Liceul 4 Timişoara (f A).

★

Cîteva jocuri din această etapă a campionatului feminin s-au disputat ieri. În Capitală formaţia Confecţia a terminat la egalitate întîlnirea cu Progresul. După ce în urmă cu 5 zile handbalistele de la Confecţia detronaseră pe Rapid din fruntea clasamentului, în urma unui joc excelent, ieri, aceleaşi jucătoare, au fost de nerecunoscut. Ele au fost în permanenţă conduse, reuşind să egaleze în ultimul minut de joc: 9—9 (4—5).

La Timişoara, în derbyul local, Universitatea — Constructorul 18—8 (8—4). Partida a plăcut prin dîrzenia cu care s-a disputat şi prin rapiditatea fazelor care s-au succedat de la o poartă la alta.

Fază din meciul Confecţia —Progresul: Butan (Progresul) a aruncat la poartă, dar Ilie (Confecţia) a blocat

Foto: T. MACARSCHI

TELEcronica

CODREA

S-a scris de ajuns despre rateul televiziunii pe „Dinamo", unde aparatele n-au avut timp să prindă golul în minutul 1, s-a scris şi mai mult despre minutele 87—88 de la Iaşi, unde televiziunea a dovedit ce lesne poate străbate omenirea drumul din iad în rai, dus-întors şi viceversa — pentru ca eu să vă pot relata liniştit ceea ce n-aţi avut cum vedea duminică, prea ocupaţi cu Fiaturile şi Trabanturile pe şoselele patriei. Ei bine — cum se zice cînd vrei să fii dezinvolt în faţa „camerei" — eu am văzut pe Republicii, dimineaţa, un gol superb, formidabil şi excepţional. Gol de Facchetti, combinat cu dribling de Charlton (Bobby) şi pus de „şmecheria" nemuritoare a lui Ozon. Golul lui Codrea. Era 2—1 pentru Progresul, numai noi, progresiştii, ştim cum, un 2—1 tras de un păr mai lung ca al Beatleşilor, deşi — în felul său — nici cu Alexandru Toth nu mi-e ruşine în acest domeniu, ci în altele... (În legătură cu arbitrajele — „l'Equipe" propune, mai în glumă, mai în serios, ca un al treilea arbitru de tuşă să fie postat nu pe teren, ci în faţa unui aparat de televiziune pentru controlul tehnic al fiecărei greşeli în joc. Ar fi uman şi derutant: n-am mai şti în cine să dăm cu piatra; aşa cum cunosc eu specia umană — multe capete de arbitri principali ar fi salvate, în schimb multe aparate s-ar face zob...). Codrea, cum spun, a luat mingea la vreo 30 de metri de poartă şi s-a dus la gol, cum m-aş duce eu la Mecca, dacă n-aş fi ateu: fascinat, în transă, visînd. Toată lumea îl privea ca pe un nebun care, fireşte, nu va reuşi nimic. Omul a driblat unul, doi, trei semeni de ai săi, a intrat în careu şi în loc să tragă s-a dus lateral, spre corner, ca un nebun autentic. Nu l-a atacat nimeni, din milă — probabil. Ajuns la cîţiva centimetri de linia cornerului, dintr-un unghi pe care ne-am obişnuit să-l numim imposibil, fiindcă încă nu ştim ce e posibil, Codrea a pus mingea în colţul celălalt — cu o nebunie desăvîrşită! Dar abia de aici încolo a început domeniul frumosului: întreaga echipă a „U"-ului — care joacă azi cel mai bun fotbal din ultimii ei ani, scăpînd, în sfîrşit, de eticheta aceea cam ipocrită a „echipei de elan" — a sărit la băiat să-l înăbuşe de fericire; ori Codrea — sărind şi fugind ca un pui de leopard — în transă continuă, nu voia nici o îmbrăţişare... Era într-un stadiu al fericirii desfrînate, plutind peste lucruri, peste oameni, gata să se rupă de pămînt şi de colectiv. Era o scenă fantastică: de trei clipe: fericiţi, bieţii fugeau după el, să-l prindă şi să-l fericească; fericit, Codrea fugea de ei, căutînd să scape de legile gravitaţiei, dornic — în visul lui — să găsească alte puncte de echilibru. Pînă la urmă l-au prins, l-au sufocat în sărutări şi l-au adus înapoi, pe Terra. Aceasta e folia performanţei, delirul clipei victorioase, plăcerea neruşinată de a trăi — şi pentru ea am inventat sportul, balonul rotund, campionate şi televiziune.

Copleşiţi de informaţii, de rezultate, de minutele în care se marcă şi se ratează, de poze-telex şi situaţia în clasament — noi uităm, şi cu ajutorul televiziunii, de aceste clipe privilegiate ale vieţii sportive. N-avem viaţă sportivă, ci telesport. N-avem minute de adevăr, ci minute de transmisie. Avem emisii în direct, dar nu intrăm în nici un secret. Avem informaţii, cutare a învins, cutare a zis, dar prea rămîm sport cu tort, uitînd de mort şi deci de adîncurile vieţii. Trebuie să depăşim stadiul informaţional pentru a intra în misterele vieţii pe stadion.

BELPHEGOR

Momente din meciul feminin România—Polonia

Făcînd parte din pregătirea jucătoarelor noastre pentru campionatul mondial, pe echipe şi individual, care se va desfăşura în toamna acestui an, meciul dintre reprezentativele României şi Poloniei, disputat la Ploieşti, a constituit un bun prilej de antrenament şi verificare. După cum se ştie, întîlnirea a fost cîştigată la un scor destul de concludent, cu 10:6. După o oarecare ezitare în primul tur (4½:3½), un joc mai atent în turul al doilea a fost suficient pentru a mări avantajul. În cele ce urmează vom prezenta cititorilor noştri cîteva momente mai semnificative din această întîlnire, menite să scoată în evidenţă atît părţile pozitive, cît şi unele lipsuri ale jucătoarelor noastre fruntaşe.

Fără îndoială, partida cea mai plină de peripeţii a meciului a fost cea susţinută în primul tur de Elisabeta Polihroniade (cu albul) în compania Mirei Litmanowicz. Poziţia care rezultase pe tablă după a 24-a mutare a albului nu prevestea nimic bun pentru negru şi o victorie rapidă părea să plutească în aer (vezi diagrama 1).

LITMANOWICZ

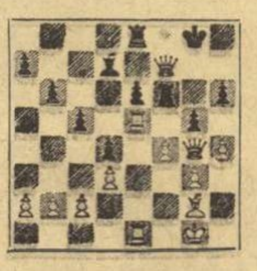

POLIHRONIADE

Din această poziţie a urmat: 24... **Rf8 25. Ne4 Td8 26. h5 De7 27. Ng6 Dd6 28. De2!?** (Era mult mai bine 28. Rh2, apărînd profilactic pionul g3 şi dacă 28... Re7, atunci faţă de continuarea din partidă albul ar fi avut un tempo în plus) **28... Re7 29. f5** (Consecvent) **29... Tdf8 30. De4** (Ameninţă Db7) **30... Dc7 31. Dh4?** (În căutarea unei decizii rapide, albul „supra-combină". Continuarea simplă 31. f:e6 era suficientă pentru cîştig) **31... Rd6** (Curajul disperării! Regele negru se avîntă în mijlocul primejdiei) **32. Df4** (Ameninţă T:e6++) **32... Rc6! 33. De4+ Rb5!** (Şi iată cum problema se complică. Din cauza lipsei de apărare a pionului g3, albul nu poate lua la e6) **34. c4+ Ra6 35. b4!? c:b4 36. D:d4 e:f5 37. Df4 Dc6 38. Te7 Dd6 39. d4 D:f4 40. g:f4** (Şi iată cum tabloul s-a schimbat: atacul alb a fost respins şi negrul a obţinut un final mai bun) **40... Td6 41. d5 b5! 42. c:b5 R:b5 43. T1e5 Tc8 44. N:f5 N:f5 45. T:f5 Tc1+ 46. Rf2 Tc2+ 47. Te2.** În această poziţie partida s-a întrerupt. Finalul este avantajos negrului, dar la reluare jucătoarea poloneză n-a ales cea mai bună cale şi partida s-a încheiat la egalitate.

O încheiere spectaculoasă a avut partida dintre Alexandra Nicolau (cu negrele) şi Ana Jurczinska. De data aceasta, din cauza unei inexactităţi de deschidere, jucătoarea noastră se afla în defensivă. Ea a sacrificat un pion pentru a obţine contraşanse şi, în poziţia din diagrama 2 a întins adversarei una dintre cele mai perfide curse pe care le-am întîlnit în ultimul timp, jucînd mutarea „nevinovată" 28... **Rh8!**

şah pentru toţi

NICOLAU

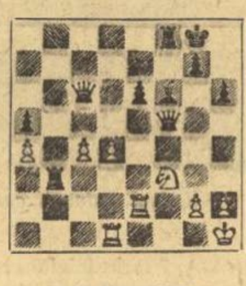

JURCZINSKA

Jucătoarea poloneză a luat pionul „otrăvit" de la e6 şi după **29. D:e6 T:f3!!** a rămas fără o figură, deoarece la răspunsul 30. g:f3 ar fi urmat 30... D:f3+ 31. Rg1 N:d4+ 32. T:d4 Df1 mat.

Dintre celelalte partide merită să fie remarcat jocul cu negrele în deschidere al Suzanei Makai în partida cu Litwinska. După numai 18 mutări s-a ajuns la poziţia din diagrama 3, evident favorabilă negrului, care şi-a realizat avantajul înaintînd energic pe flancul damei.

MAKAI

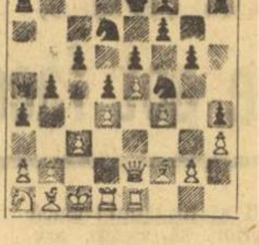

LITWINSKA

19. Dd3 c5 20. Te2 c4 21. Df3 b4 22. c:b4 N:b4 23. Cc2 Ne7 24. Ne1 Db6 25. Dc3 Cb8! (O manevră interesantă: calul se îndreaptă spre c6 pentru a mări presiunea pe d4) **26. Cb4 Cg3 27. N:g3??** (O greşeală care grăbeşte sfîrşitul) **27... N:b4** şi negrul a cîştigat o figură.

Din echipa oaspe, scoruri pozitive au înregistrat Lipska şi Rybarska. Aceasta din urmă a exploatat corect greşelile Mariei Dezmireanu, conducînd corect atacul în jocul de mijloc. În poziţia din diagrama 4 a urmat:

DEZMIREANU

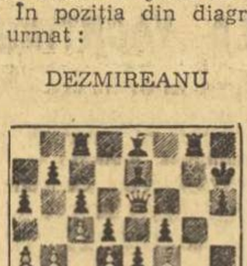

RYBARSKA

33. g4! Ng6 (33... f:g4 34. N:g4 pierde calitatea) **34. N:h6 Tce8 35. Nf4 Df7 36. g5 Rg7 37. b5 a:b5 38. a:b5 Nd8 39. b6 Ne7 40. Tal Ta8 41. Ne5+Rh7 42. T:a8** (Direct Dg3 cîştiga imediat) **42... T:a8 43. Dg3 Rg8 44. Nf6 Rf8 45. De5 Te8** (Aci partida s-a întrerupt) **46. Dg3!? Ta8 47. De5 Te8 48. N:e7+! Rg8!?** (O încercare interesantă de a complica lucrurile, propusă de Alexandra Nicolau. Din păcate, nici aceasta nu ajută) **49. Df6 T:e7 50. D:f7+ T:f7 51. Tal f4 52. Ng4 e3 53. Ne6 e2 54. f3! Rg7 55. N:f7** şi albul a cîştigat după cîteva mutări.

Rubrică redactată de:
Sergiu SAMARIAN

Meciurile pentru campionatul mondial:

Gaprindaşvili şi Spasski au luat avans

Cele două meciuri pentru campionatul mondial, Petrosian — Spasski şi Gaprindaşvili — Kuşnir, au suferit o mică întrerupere. Primul, datorită faptului că Spasski a cerut un „time-out" regulamentar, cel de-al doilea deoarece, conform programului, a doua jumătate trebuie să se dispute la Moscova.

Campioana mondială şi-a asigurat un avantaj substanţial în ultimele partide disputate la Tbilisi (a realizat 3 1/2 din ultimele 4!) şi, după remiza din partida a 9-a, conduce cu 5 1/2—3 1/2. Este evident că în cele 7 partide care mai sînt de jucat, pretendenta va trebui să încerce totul pentru a reduce scorul. Rămîne de văzut dacă va reuşi.

Mult mai puţin „roză" este situaţia lui Petrosian. Deţinătorul titlului a suferit două înfrîngeri consecutive în partidele a 4-a şi a 5-a, fiind astfel condus, pentru prima oară în cele două meciuri cu Spasski, la două puncte diferenţă. Îngrijorător pentru campion nu este însă scorul, ci faptul că în aceste partide, în special în a 5-a, a jucat slab. Iată cum s-a desfăşurat aceasta din urmă partidă:

GAMBITUL DAMEI

Spasski — Petrosian

1. c4 Cf6 2. Cc3 e6 3. Cf3 d5 4. d4 c5 5. c:d5 C:d5 6. e4 C:c3 7. b:c3 c:d4 8. c:d4 Nb4+ 9. Nd2 N:d2+ 10. D:d2 0—0 11. Nc4 Cc6 12. 0—0 b6 (Istoria se repetă: pînă aci la fel ca într-o partidă din meciul revanşă Alehin — Euwe, 1937, în care a urmat 13. Tfd1 Nb7 14. Df4. Botvinnik a recomandat 13. Tad1, cum joacă Spasski acum) **13. Tad1 Nb7 14. Tfe1 Tc8** (Mai bine Ca5) **15. d5 e:d5** (Ca5!) **16. N:d5 Ca5?** (Acum mutarea aceasta nu mai este bună) **17. Df4 Dc7** (Trebuia De7) **18. Df5 N:d5 19. e:d5 Dc2? 20. Df4! D:a2 21. d6 Tcd8 22. d7** (Pionul acesta strangulează jocul negrului. Tare era şi 22. Df5 sau 22. Te7) **22... Dc4 23. Df5 h6 24. Tc1 Da6 25. Tc7 b5 26. Cd4! Db6** (Ceva mai bine era b4, iar după părerea lui Taimanov, şanse de apărare dădea Dd6!) **27. Tc8 Cb7 28. Cc6 Cd6 29. C:d8!** (O încheiere frumoasă) **C:f5 30. Cc6. Negrul a cedat.**

În 5 minute!

Problema de mai jos face parte din categoria miniaturilor (maximum 7 piese). Atragem atenţia dezlegătorilor că cele 3 cîmpuri de fugă care stau la dispoziţia regelui negru în poziţia iniţială (a6, c7, c5) nu trebuie să-i fie luate prin mutarea-cheie. Dimpotrivă, regele negru trebuie să fie făcut mat la a doua mutare, după ce fuge pe oricare dintre ele.

Albul începe şi dă mat în 2 mutări (Controlul poziţiei: **Alb.** Ra8, Dal, Ta2, Nd7. **Negru.** Rb6, Na5).

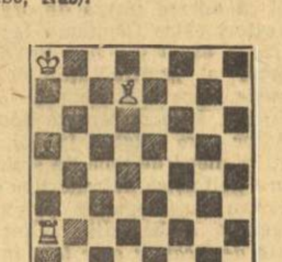

SOLUŢIA: După 1. Ta2-d2 fuga pe cele 3 cîmpuri de refugiu nu mai ajută. 1... Rc7 2. D:a5 mat! 1... Rc5 2. Dd4 mat! 1... Ra6 2. Td6 mat. În sfîrşit, la 1... N:d2 (sau Nb4 sau c3) 2. Da7 mat.

Dar, de fapt... ANONIMĂ?

Un cititor ne informează că la T.A.P.L. Tg. Jiu, vrînd-nevrînd, salariaţii sînt obligaţi să verse, lunar, o sumă oarecare pentru sport. Cititorul declară — în scrisoare — că se numeşte Ion Ciungu şi că locuieşte în oraşul sus-amintit pe str. Eroilor la nr. 20.

Autorul acestor rînduri roagă prin telefon Consiliul judeţean de educaţie fizică şi sport să verifice autenticitatea informaţiei şi identitatea corespondentului. După douăzeci şi patru de ore, un activist al C.J.E.F.S. Gorj anunţă — telefonic — redacţia că asemenea metode sînt inexistente în cadrul asociaţiilor sportive din Tg. Jiu, iar vreun Ciungu Ion nici nu există în cadrul T.A.P.L.

De fapt autorul acestor rînduri — şi redacţia — nu doreau să afle dacă Ion Ciungu lucrează la T.A.P.L. Tg. Jiu, ci dacă s-au verificat pe viu afirmaţiile lui. Adică, o mînă anchetă. O foarte mică anchetă socială, care să se sprijine pe nişte acte, fie ele cît de puţin timbrate sau savant compuse.

Pentru că, altfel, aşa cum se întîmplă în cazul de faţă, scrisoarea pseudo-anonimă (de vreme ce numele e fals!) cît şi ancheta (?) aduc lucrurile într-un punct mort. Pentru că, oricît l-am bănui pe Ion Ciungu (?) de procedee machiavelice, există în frazele lui, fie-ne iertată candoarea şi intuiţia, o nelămurire, o nemulţumire, un „ce", care lasă întrebarea deschisă.

Pentru că el nici măcar nu reclamă cu indignare, ci întreabă doar: „Ce poate suferi un salariat prin faptul că va refuza să plătească această cotizaţie şi nici nu vrea să fie membru al asociaţiei sportive? Poate să aibă unele consecinţe pe linie de servici datorită acestui refuz, de a plăti cotizaţia pentru sport?"

Evident, nu, stimate tovarăşe Ciungu! Chiar dacă ar fi fost numai pentru această întrebare — quasi-anonimă — şi tot merita să vă răspundem în scris. Presiunile exercitate asupra salariaţilor pentru a-i convinge să „cotizeze benevol" în folosul tombolei şi sportului sînt nu numai odioase dar pot fi sancţionate prin lege.

De altfel, pînă în urmă cu cîţiva ani toţi salariaţii urbei de care e vorba în rîndurile de faţă „cotizau benevol", cu mic cu mare, în afara celor în vîrstă (după 59 de ani şi 4 luni dragostea pentru fotbal devenea ilicită şi nu mai putea fi calculată în bani). Dar perioada aceea a apus o dată cu înfiinţarea noilor asociaţii sportive (Spartac etc...). Şi iată că cineva, dîndu-şi un nume şi o adresă oarecare, scrie ziarului întrebîndu-l dacă nu va avea de suferit necotizînd întru sport.

Nu cumva, undeva, pe neştiute, a reînviat practica moartă „pentru totdeauna"? Nu cumva, pe tăcute, zîmbind, ducînd degetul la buze, se cer (şi se obţin) bani — făcîndu-se mici aluzii la eventualele neplăceri care ar urma unui refuz?

Avem toată stima pentru conducerea C.J.E.F.S.-ului Gorj, nu ştim dacă Ciungu Ion există cu adevărat, dar, nu cumva...?

Poate că o reverificare — o reverificare serioasă — ar spulbera cu totul îndoielile provocate de întrebarea corespondentului voluntar, scrisorile anonime şi de rea credinţă ar fi vestejite public, iar profilul moral al activistului sportiv — salariat sau nu — ar cîştiga o nouă strălucire.

Poate că această reverificare serioasă nu se va face printr-o ANCHETĂ, ci — pur şi simplu — cu ajutorul unor corespondenţi voluntari din localitate pe care îi rugăm să ne scrie în acest sens, asigurîndu-i de toată solicitudinea ziarului. Poate că însuşi Ion Ciungu va reveni cu amănunte.

Sau, poate, totul se va dovedi o farsă, o mică răzbunare epistolară a unui salariat obligat să-şi dea obolul pentru construirea unei piste de zgură, tocmai prin 1965, şi care n-a putut să uite afrontul suferit.

Dar, de fapt, orice concluzie fiind prematură, ne propunem, înainte de a trage vreun fel de învăţăminte, să ascultăm opinia publică a capitalei Gorjului.

Camil BACIU